

и сили и животъ, — едни въ Деаръ-Бекиръ,
въ Жанъ д'Акъръ други, тамъ до века божий миръ,
отъ преизпадната на тъмните зандани,
да гледатъ, презъ окна въ земята прокопани.
Каменоградския Войвода, бе единъ
отъ тия ратници. Отъ няколко годинъ,
ту въ Влашко зимъ хъшъ, нехайникъ за прехрана,
ту летя зълъ хайдутъ низъ дебри по Балкана,
той своя пламенъ духъ въ борбите бе калилъ,
мечти за другъ животъ въ сърцето си таиль...
И дойде чаканъ день — избранникъ отъ избрани,
той мина Дунава съ великото призванье
на вождъ народенъ... Самъ навсѣде беше той,
ни ценемъ, ни нося умора и покой
незнаящъ... И сега, когато въ полунощи
се разотидоха съзваните, той още
безсънно въ пруста се разхождаше и самъ
диктуваше писма, при слабий свещенъ пламъ,
на своите писари — и ту надъ тяхъ възправенъ
застане, вгледа се, ту пакъ си ходътъ бавенъ
подзема. —

Сънъ дълбокъ бе морната земя
унесълъ. Въ хладний лъхъ на нощната тъма
шумътъ си вплиташе Балкана вечно буденъ,
понесълъ тайната на свия милъ и чуденъ
блянъ, тамъ на висини къмъ ясните звезди, —
а подиръ него се на мътните води
на Луда Яна вий безумно буенъ ропотъ,
като да заглуши вълшебния му шопотъ...
Спи Каменградъ. Навредъ е мракъ и тишина.
И само някъде, като изъ срутина,
се екотъ повлече, или пъкъ безответно
пролае татъкъ псе въ просъница. Несетно
зигаснаха свеши въ Дойчиновия прустъ:
въ дрезгавината се таинственъ, глухъ и пустъ
тъмней високий домъ, широките си страхи

